

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

skal tages hensyn til de faktiske forhold. Det må ikke være sådan, at man vedtager en lov og så kommer ud for, skal vi sige, bjerge af dispensationer, hvor papirstabellerne bliver tårnhøje; en lov som denne må i de regler, den opbygger, tage hensyn til de faktiske forhold, så at det er virksomheden, den verden, man lever i i dag, man tager hensyn til, og sådan, at loven ikke medfører et administrationsarbejde, som virker irriterende på de borgere, som kommer ind under lovens bestemmelser.

På mit partis vegne kan jeg give tilsagn om, at vi vil gå ind i et sagligt samarbejde i håb om, at vi på et bredt grundlag kan nå frem til en mere fuldkommen arbejderbeskyttelseslovgivning i denne folketingsssamling.

Ragnhild Andersen: I de fem foregående samlinger har repræsentanter for alle politiske partier her i folketinget erklæret, at nu måtte vi have en ny arbejderbeskyttelseslov. Alle partier har givet udtryk for, at den nu 40 år gamle fabriklov af 1913 ikke fortsat kunne danne grundlag for arbejderbeskyttelsen i vore dage, og det er så sandt, som det igen i dag er sagt her, at det kan den heller ikke. Der er i disse 40 år foregået revolutionerende ting i vort erhvervsliv. Der er foregået en udvikling af industriel og teknisk art, som bevirker langt større arbejdsrisiko og fare for arbejderens liv, for ungdommens liv og sundhed indenfor snart sagt alle produktionsgrene.

Trods alle smukke talemåder fra denne talerstol forbliver alt imidlertid år efter år ved det gamle. Det er en urimelig og utålelig tingenes tilstand. For det første er der forud for dette lovforslags fremsættelse i år gået en lang række andre fremsættelser, og forud for dem er der gået års forhandlinger. Allerede i 1934 nedsatte regeringen et sagkyndigt udvalg, som skulle fremkomme med indstilling om en arbejderbeskyttelseslov til afløsning af den gamle lov af 1913. Betænkningen kom i 1938, den gik videre til arbejdsrådet, og fra arbejdsrådet kom indstilling i 1939. Så kom krigen og standsede efter påstående arbejdet, men i 1945 blev arbejdsrådet opfordret til at afgive betænkning igen, og så kom der en ny betænkning i 1946.

Der var forskellige synspunkter hos arbejdsgivere og arbejdere i den indstilling, der kom fra arbejdsrådet i 1946, men der var dog enighed om, at loven skulle medtage en række vigtige områder, som ikke var inde under den gamle fabriklov af 1913. Først i marts 1949 kom imidlertid det lovforslag, som vi behandler i dag, for første gang på bordet, fremsat af den nuværende højtærede socialminister.

Dette forslag indeholder, som det fremgår af selve lovforslaget, men ikke så meget af fremsættelsen og ej heller så meget af ordførertalerne i dag, en betydelig udvidelse af området for arbejderbeskyttelsen i sammenligning med den gamle lov. Beskyttelsen skal ifølge dette forslag gælde for arbejdere ikke alene overalt i håndværk og industri, men også i bygge- og anlægsvirksomhed, handels- og kontorvirksomhed, ved lager- og pakhusarbejde, transport, landbrugs- og skovbrugsarbejde samt i gartnerier, ved hotel- og restaurationsvirksomhed, i forlystelsesetablissementer, hospitaler, brandvæsen, fængselsvæsen, skoler m. v. Også mindre virksomheder, altså arbejdspladser med 6 arbejdere og derunder, vil ifølge det nye forslag komme ind under arbejderbeskyttelsen. Det foreslås, at loven ikke alene skal beskytte arbejderne mod ulykker og andre direkte farer, men også sikre dem de bedste sundhedsmæssige arbejdsforhold, renlighed og hygiejne, spise-lokaler og garderobelokaler, vaskerum, omklædningsrum o. s. v. Desuden foreslås regler for pauser under arbejdet, nattehvil, fritid, lægeundersøgelser, sundhedskontrol o. s. v. — dette især med sigte på at beskytte børns og unges liv og helbred og sundhed, når de på forskellige områder tager del i erhvervslivet.

Det var det forslag, som blev fremsat her i 1949, og som altså nu er fremsat igen. Mit parti er ganske enig i de synspunkter, der indeholdes i lovforslaget. Vi har ved forskellige lejligheder, både i 1949, 1950, 1951, 1952 og 1953, fremsat vore synspunkter, som jeg skal tillade mig at henvisse til. Vi har kritiseret ikke principperne i lovforslaget, tværtimod, men en lang række forbehold, som vi mente ikke burde findes i en arbejderbeskyttelseslov. Vi har erklæret, at der ikke burde stå „bør“ og lignende udtryk, men at der burde stå „skal“, idet vort parti